

Sygn. akt IV P 210/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Ławnicy: E. Z., K. K.

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 r. we W.

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko (...) Centrum Pomocy (...) w O.

o odszkodowanie

I. powództwo oddała;

II. umarza postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew;

III. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

UZASADNIENIE

Powód M. C., w pozwie wniesionym w dniu 4 marca 2015r. (data stempla pocztowego), a skierowanym wobec strony pozwanej - Zarządu Powiatu (...), domagał się uznania bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę oraz zasądzenia od pozwanej kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie podał, że jest zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z dnia 9 kwietnia 1999r. na stanowisku dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O.. Podał, że w dniu 27 lutego 2015r. otrzymał pismo o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, w którym jako przyczynę wypowiedzenia oznaczono: narażenie finansów publicznych Powiatu (...) na wydatki niezgodne z przepisami prawa poprzez: - brak nadzoru nad działalnością podległego zespołu (...) tj. doprowadzenie do wypłaty na rzecz Rodzinnego Domu Dziecka w S. zawyżonych kwot pojedynczego świadczenia na utrzymanie dzieci w latach 2012-2014 na łączną kwotę 69.120,00 złotych, bez wymaganej uchwały Rady Powiatu (...) zgodnie z wymogami art. 114 i art. 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej, co zostało potwierdzone protokołem z kontroli przeprowadzonej w Rodzinnym Domu Dziecka w S. w dniach od 1.12.2014 r. do 16. 12.2014r., - nieprawidłowe określenie kwot dotyczących wydatków (...) w ramach miesięcznych oraz rocznych stawek na bieżące funkcjonowanie placówki, co zostało potwierdzone protokołem z kontroli przeprowadzonej w (...) w S., w dniach od 1.12.2014 r. do 16.12.2014r., oraz utratę zaufania do dalszego pełnienia funkcji dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O.

w wyniku stwierdzonych wyżej nieprawidłowości. Wskazał, że oznaczona przyczyna jest nierzeczywista bowiem zgodnie z art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej środki finansowe na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego przysługują w zryczałtowanej kwocie

nie niższej niż 660zł miesięcznie, przy czym wysokość środków finansowych na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego oraz wysokość środków finansowych na bieżące funkcjonowanie placówki opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego może zwiększyć – wobec treści art. 114 ust. 2 powołanej ustawy – w drodze uchwały rada powiatu. Podkreślił, że na mocy uchwały budżetowej na rok 2012 Rady Powiatu (...) z dnia 19 grudnia 2011r., uchwały budżetowej na rok 2013 Rady Powiatu (...) z dnia 17 grudnia 2012r. i uchwały budżetowej na rok 2014 Rady Powiatu (...) z dnia 20 grudnia 2014r. środki finansowe na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego (Rodzinny Dom Dziecka w S.) zostały ustalone w zryczałtowanej kwocie w wysokości 900zł. Wskazując na powyższe argumentował, że środki finansowe w okresie 2012-2014 przekazywane były przez kierowany przez niego (...) zgodnie z zatwierdzonymi planami finansowymi i wymaganymi uchwałami Rady Powiatu (...) w konsekwencji czego zarzut zawyżenia wypłacanych dla Rodzinnego Domu Dziecka w S. zryczałtowanych kwot miesięcznego świadczenia o kwotę 240 zł na dziecko przez okres 2012-2014 w ogólnej kwocie 69.120 zł jest bezpodstawny i nieprawdziwy. Zarzucił dalej, że w latach 2012-2014 nigdy nie zwiększono ustalonej na mocy art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej zryczałtowanej kwoty środków finansowych na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego i wynosiła ona i wynosi nadal 900zł. Powód podał jednocześnie, że wszystkie kwoty dotyczące Rodzinnego Domu Dziecka w S. na bieżące utrzymanie placówki były określane prawidłowo i posiadały stosowaną akceptację wymaganą przepisami art. 117-120 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej. Nadto powód zarzucił, że oświadczenie o wypowiedzeniu zostało mu wręczone trzy dni przed terminem złożenia merytorycznej odpowiedzi na wystąpienie pokontrolne z dnia 2 lutego 2015r. oraz przed otrzymaniem decyzji (...) Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana – Zarząd Powiatu (...) wniosła o odrzucenie pozwu ewentualnie o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie podała, iż nie posiada legitymacji procesowej biernej do występowania w sporze w charakterze pozwanej. Niezależnie od powyższego podniosła, że powód jest zatrudniony na stanowisku dyrektora (...) Centrum Pomocy (...)

w O. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, jak również, że w dniu 27 lutego 2015r. zostało powodowi dokonane wypowiedzenie umowy o pracę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia z powodu narażenia finansów publicznych Powiatu (...) na wydatki niezgodne z przepisami prawa oraz z powodu utraty zaufania. Zarzuciła, iż nie zgadza się z twierdzeniem powoda, że wypowiedzenie umowy o pracę jest bezskuteczne, jako dokonane niezgodnie z prawem, z uwagi na brak zasadności wypowiedzenia. Podniosła, że powód błędnie i niezgodnie z przepisami ustawy z dnia

9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej oraz ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych uważał, że na podstawie uchwał budżetowych na lata 2012 - 2014 oraz kolejnych planów finansowych Rodzinnego (...) nr (...)

w S., posiadał upoważnienie do wypłaty na jedno dziecko w tej placówce zryczałtowanej kwoty pojedynczego świadczenia w wysokości 900 zł oraz że uchwały budżetowe wypełniały dyspozycje zawarte w art. 114 ust. 2 ustawy, który stanowi, że rada powiatu, w drodze uchwały, może zwiększyć wysokość środków finansowych na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego oraz wysokość środków finansowych na bieżące funkcjonowanie placówki opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego. Podkreśliła, iż jednostka sektora finansów publicznych jaką jest (...) Centrum Pomocy (...) w O. jak i Rodzinny (...) nr (...) w S. Dolnej, gospodaruje środkami publicznymi w sposób i na zasadach przewidzianych w ustawie

o finansach publicznych oraz ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Wskazała, że art. 44 ust. 1 ustawy o finansach publicznych stanowi, że wydatki publiczne mogą być ponoszone na cele i w wysokościach ustalonych w ustawie budżetowej, uchwale budżetowej jednostki sektora finansów publicznych, planie finansowym jednostki sektora finansów publicznych, przy czym w myśl ust. 2 tegoż artykułu, jednostki sektora finansów publicznych dokonują wydatków zgodnie z przepisami dotyczącymi poszczególnych rodzajów wydatków co oznacza, że uchwały budżetowe powiatu obejmujące jego budżet oraz plany finansowe jednostek organizacyjnych powiatu,

w tym Rodzinnego (...) nr (...) w S., określają cele i wysokość wydatków publicznych jednak nie są wyłączną i wystarczającą podstawą określenia upoważnienia do dokonywania wydatków środków publicznych. Podniosła, że dokumenty te stanowią jedynie tzw. finansową podstawę upoważnienia, która służy podziałowi środków publicznych na poszczególne wydatki jednak nie stanowią prawnej tj. merytorycznej podstawy upoważnienia do dokonywania wydatku ze środków publicznych, którą to podstawę stanowią przepisy prawa materialnego, która to merytoryczna podstawa upoważnienia do dokonywania wydatku określa na czyją rzecz i w jakiej wysokości oraz w jakim terminie może zostać dokonany konkretny wydatek, natomiast finansowa podstawa tego upoważnienia ustala limit ogólnej kwoty wydatków w okresie danego roku budżetowego. Wskazując na powyższe podkreśliła, że w przypadku wydatków dotyczących środków finansowych na utrzymanie dziecka w Rodzinnym (...) nr (...) w S. podstawa finansowa, czyli limit wydatków na ten cel, ustalana była

w uchwałach budżetowych podejmowanych przez Radę Powiatu (...) na kolejne lata 2012- 2015 w łącznych kwotach po 86.400zł w każdym roku. Podniosła, że rada powiatu planując środki na powyższe wydatki pomocy społecznej zabezpieczyła środki finansowe na utrzymanie dziecka w Rodzinnym Domu Dziecka w S. w wysokości 900 zł, co wynika z części opisowej uchwał budżetowych, na które powołuje się powód. Podała, że zarząd powiatu zgodnie z art. 249 ustawy o finansach publicznych w terminie 21 dni od podjęcia danej uchwały budżetowej przez radę powiatu miał obowiązek przekazania podległym jednostkom, w tym (...) Centrum Pomocy (...), informacji o ostatecznych kwotach dochodów i wydatków jednostek, co też uczynił, w konsekwencji czego jednostki organizacyjne na podstawie tak przekazanej informacji miały obowiązek dostosować swoje wcześniejsze projekty planów do uchwały budżetowej, konstruując w ten sposób swoje plany finansowe na dany rok budżetowy, co też powód również w kolejnych latach budżetowych uczynił w zakresie planu finansowego (...) m 2 w S.. Zarzuciła, że analiza opisanych powyżej uchwał budżetowych Rady Powiatu (...), informacji starosty (wicestarosty) udzielanych na podstawie art. 249 ustawy o finansach publicznych oraz planów finansowych Rodzinnego Domu Dziecka w S. na kolejne lata budżetowe 2012-2015 pozwala na stwierdzenie, że kwota 900 zł zawarta w opisie budżetów, służyła wyłącznie do zaplanowania/zabezpieczenia odpowiednich środków w budżecie powiatu, a następnie do zaplanowania/zabezpieczenia na podstawie uzyskanej informacji starosty (wicestarosty), odpowiednich środków w planach finansowych Rodzinnego Domu Dziecka w S., jako górnych limitów tych wydatków. Podniosła, że dokumenty te nie stanowiły jednakże samoistnego upoważnienia prawnego (merytorycznego) do wypłaty tych środków na jedno dziecko w Rodzinnym Domu Dziecka w S. w wys. 900 zł, czego potwierdzeniem jest zapis art. 51 ustawy o finansach publicznych, który stanowi, że zamieszczenie w budżecie państwa, jednostek samorządu terytorialnego oraz pozostałych jednostek sektora finansów publicznych, dochodów z określonych źródeł lub wydatków na określone cele nie stanowi podstawy roszczeń ani zobowiązań państwa wobec osób trzecich, ani roszczeń tych osób wobec państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy pozostałych jednostek sektora finansów publicznych. Argumentowała dalej, że ustawodawca w art. 115 ust.1 i 2 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, określił zasady wypłaty środków na utrzymanie dziecka, ustalając zryczałtowaną kwotę środków na utrzymanie jednego dziecka w wysokości nie niższej niż 660 zł, a w przypadku dziecka

z niepełnosprawnością kwotę zryczałtowaną w wysokości nie niższej niż 860zł, przy czym zawarł również – w art. 114 ust 2 ustawy - delegację dla rady powiatu do podwyższenia powyższych ryczałtów w formie uchwały, odrębnej jednakże niż uchwała budżetowa. Wskazując na powyższe strona pozwana podniosła, że przeprowadzona w Rodzinnym (...) nr (...) w S. kontrola wykazała, iż pomimo że w latach budżetowych 2012-2014 Rada Powiatu (...) nie podjęła uchwał podwyższających ryczałt na utrzymanie dziecka, na podstawie delegacji określonej w art. 114 ust. 2 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, ryczałt wypłacany był w wysokości 900 zł tj. wyższej niż ustawowo określony co ostatecznie spowodowało, że powstała różnica pomiędzy ryczałtem ustawowym a wypłacanym w wysokości 240 zł na jedno dziecko miesięcznie, która to kwota wypłacana była bez prawnego upoważnienia w latach 2012-2014, co spowodowało wydatkowanie środków publicznych bez podstawy prawnej w łącznej wysokości 69.120 zł w okresie 2012-2014r. Zarzuciła, że przeprowadzona kontrola wykazała również, że wydatki związane z kosztami remontów, były refundowane w nieprawidłowej wysokości ze środków publicznych bowiem powinny być refundowane ze środków publicznych w wysokości poniesionych kosztów podzielonych przez liczbę osób zamieszkujących w domu i pomnożonej przez liczbę dzieci umieszczonych w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego oraz dyrektora placówki, w rzeczywistości zaś koszty te były refundowane ze środków publicznych w wysokości 100 % poniesionych kosztów, co oznacza, że 25% tych kosztów zostało wydatkowane bez podstawy prawnej, co potwierdza

ewidencja księgową wydatków Rodzinnego Domu Dziecka w S. oraz dekretacje na fakturze i zapisy w księgach rachunkowych dotyczących wydatków. Podkreśliła, że w objętym kontrolą okresie nieprawidłowo kwalifikowano również wydatki na paliwo do samochodu służącego do przewozu dzieci, które - zgodnie z art. 115 ust. 3 pkt 4 ustawy o rodzinie i pieczy zastępczej - są wydatkami ponoszonymi w ramach zryczałtowanej kwoty na utrzymanie dziecka, o której mowa w art. 115 ust. 1 i 2 ustawy natomiast faktycznie - jak wynika

z ewidencji księgowej - nie były refundowane ze zryczałtowanej kwoty na utrzymanie dziecka, a w ramach pozostałych wydatków bieżących dotyczących zakupu materiałów

i wyposażenia. Strona pozwana zarzuciła dalej, że odpowiedzialność za wyżej wskazane nieprawidłowości ponosi powód, jako dyrektor (...) Centrum Pomocy (...)

w O., do którego zadań należało prowadzenie obsługi (...) Domu Dziecka w S.. Wskazując na powyższe pozwana podniosła, iż z uwagi na stwierdzone nieprawidłowości, polegające na gospodarowaniu środkami publicznymi w sposób naruszający ustawę o finansach publicznych oraz ustawę o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, za które odpowiedzialny był powód jako kierujący jednostką oraz sprawujący nadzór nad zespołem finansowo - księgowym, utraciła zaufanie do powoda, stwierdzając brak możliwości prawidłowej współpracy z powodem w przyszłości.

W piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2015r. (data stempla pocztowego), opatrzonym datą 29 marca 2015r., sprecyzowanym następnie w piśmie procesowym z dnia

11 czerwca 2015r. powód wskazał, że jego pracodawcą było (...) Centrum Pomocy (...) w O. i wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego - (...) Centrum Pomocy (...) w O..

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2015r. tut. Sąd, na podstawie art. 194 § 1 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego - (...) Centrum Pomocy (...) w O..

Strona pozwana (...) Centrum Pomocy (...) w O. w odpowiedzi na pozew, złożonej na rozprawie w dniu 15 czerwca 2015r., wniosła o oddalenie powództwa

i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania a jednocześnie podała, że podtrzymuje - jako swoje - dotychczasowe stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew złożonej przez Zarząd Powiatu (...).

W piśmie procesowym z dnia 2 lipca 2015r. powód cofnął pozew wobec strony pozwanej - Zarządu Powiatu (...), na co strona pozwana wyraziła zgodę.

Postanowieniem z dnia 17 września 2015r. tut. Sąd umorzył postępowanie wobec strony pozwanej Zarządu Powiatu (...).

Na rozprawie w dniu 17 września 2015r. powód sprecyzował żądanie pozwu wobec strony pozwanej - (...) Centrum Pomocy (...) w O. w ten sposób, że wniósł, w miejsce dotychczasowego żądania, o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 30.000zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

Następnie powód sprecyzował swoje żądanie i wniósł o zasądzenie od strony pozwanej - tytułem odszkodowania - kwoty 21.660zł i ponad tę kwotę cofnął żądanie pozwu.

Strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko wnosząc o oddalenie powództwa a jednocześnie wyraziła zgodę na cofnięcie żądania pozwu ponad kwotę 21.660zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana - (...) Centrum Pomocy (...) w O. jest jednostką organizacyjną powiatu (...), budżetową jednostką organizacyjną pomocy społecznej oraz jednostką organizacyjną wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, działającą na podstawie statutu, regulaminu organizacyjnego i obowiązujących przepisów prawa.

(§ 1 regulaminu organizacyjnego)

Całokształtem działalności (...) Centrum Pomocy (...) w O. kieruje dyrektor, który organizuje jego pracę i reprezentuje je na zewnątrz, a którego powołuje i odwołuje zarząd powiatu (§ 5 ust. 1, 2 i 3 regulaminu organizacyjnego)

Dyrektor bezpośrednio nadzoruje m.in. zespół finansowo-księgowy, do którego zadań należało w szczególności dokonywanie wypłat świadczeń realizowanych przez (...) Centrum Pomocy (...) i obsługa (...).
(§ 7 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 14 ust. 2 i 12 regulaminu organizacyjnego)

Dowód: - regulamin organizacyjny (...), k. 81-93

- zeznania świadka R. B., k. 170-174 i 176

- zeznania świadka W. K., k.364-366

- przesłuchanie powoda, k. 392-393

Z dniem 1 kwietnia 2003r. Rada Powiatu (...) utworzyła placówkę opiekuńczo-wychowawczą o nazwie R. (...) nr (...), z siedzibą w S., którego celem było zapewnienie dzieciom pozbawionym częściowo lub całkowicie opieki rodzicielskiej całodobowej opieki i wychowania w warunkach zbliżonych do domu rodzinnego do czasu powrotu dziecka do rodziny lub umieszczenia w rodzinie zastępczej.

Rodzinny Dom Dziecka w S., jako jednostka organizacyjna powiatu (...), działa w formie jednostki budżetowej, która swoje wydatki pokrywa bezpośrednio z budżetu powiatu, a pobrane dochody odprowadza na rachunek dochodów budżetu powiatu.

Obsługę (...) Domu Dziecka w S. prowadził starosta przy pomocy strony pozwanej, tj. (...) Centrum Pomocy (...) w O..

Dowód: - uchwałą Rady Powiatu (...) z dnia 24.02.2003r., k. 80

Powód M. C. z dniem 9 kwietnia 1999r. został powołany na stanowisko dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O..

W związku z zatrudnieniem warunki wynagradzania powoda określone zostały w piśmie z dnia 22 kwietnia 1999r.

Powód wykonywał przy tym pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z powodem nie została spisana pisemna umowa o pracę.

Dowód: - powołanie z dnia 09.04.1999r., w aktach osobowych powoda

- pismo z dnia 22.04.1999r. w sprawie wysokości wynagrodzenia, w aktach osobowych powoda

- oświadczenie powoda z dnia 15.04.1999r., w aktach osobowych powoda

- informacja na podstawie art. 29 § 3 k.p., w aktach osobowych powoda

- zeznania świadka A. K., k. 170-174 i 176

- zeznania świadka R. B., k. 170-174 i 176

- zeznania świadka B. D., k.364-366

- zeznania świadka W. K., k.364-366

- przesłuchanie powoda, k. 392-393

W uchwale budżetowej na rok 2012 Rady Powiatu (...) z dnia 19 grudnia 2011r. Nr (...) nie ustalono wysokości kwoty pojedynczego świadczenia na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego (Rodzinny Dom Dziecka w S.). Na rok 2012 dla Rodzinnego Domu Dziecka w S. przeznaczono kwotę 214.666zł.

W uchwale budżetowej na rok 2013 Rady Powiatu (...) z dnia 17 grudnia 2012r. Nr (...) nie ustalono wysokości kwoty pojedynczego świadczenia na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego (Rodzinny Dom Dziecka w S.). W uzasadnieniu do uchwały oznaczono, że dla Rodzinnego Domu Dziecka w S. przeznaczono kwotę 217.611zł i dalej, że w 2013 roku w domu będzie przebywało 8 wychowanków, jak również, iż wydatki na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka wynoszą do 900zł.

W uchwale budżetowej na rok 2014 Rady Powiatu (...) z dnia 20 grudnia 2013r. Nr (...) nie ustalono wysokości kwoty pojedynczego świadczenia na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego (Rodzinny Dom Dziecka w S.). W uzasadnieniu do uchwały oznaczono, że dla Rodzinnego Domu Dziecka w S. przeznaczono kwotę 217.611zł, przy czym na utrzymanie wychowanków planuje się kwotę 86.400zł i dalej, że w 2014 roku w domu będzie przebywało 8 wychowanków, jak również, iż wydatki na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka wynoszą 900zł.

W roku 2012, 2013 i 2014 (...) Centrum Pomocy (...) w O. przekazało kwoty świadczeń na utrzymanie dziecka w wysokości 900zł miesięcznie na każde dziecko. Powyższe środki wypłacane były zgodnie z zatwierdzonym planem finansowym jednak bez stosowanej uchwały Rady Powiatu (...) podjętej w trybie art. 114 ust 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej.

Uchwały budżetowe stanowiły jedynie tzw. plan finansowy. Realizacja wydatków w oparciu o uchwały budżetowe powinna także uwzględniać obowiązujące przepisy w tym przepisy ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej w zakresie ustalenia wysokości kwoty utrzymania dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej.

Rada Powiatu (...) nie podejmowała uchwały w trybie art. 114 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej o zwiększeniu wysokości środków finansowych na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego ponad kwotę 660zł w latach 2012, 2013 i 2014.

Powód miał wiedzę o braku w/w uchwały. Także B. K., która – wówczas - u strony pozwanej odpowiadała za rodzinną pieczę zastępczą informowała powoda o konieczności uzyskania odpowiedniej uchwały.

Dowód: - uchwała budżetowa na rok 2012, k. 11-15

- uchwała budżetowa na rok 2013, k. 16-18 i 186-198

- uzasadnienie do uchwały budżetowej na rok 2013, k. 211-221

- uchwała budżetowa na rok 2014, k. 20-21 i k. 199-210

- uzasadnienie do uchwały budżetowej na rok 2014, k. 222-

- pismo z dnia 05.01.2012r. wraz informacją o ostatecznych kwotach wydatków na zadania własne na 2012r., k. 29-30

- pismo z dnia 07.02.2013r. wraz informacją o ostatecznych kwotach wydatków na zadania własne na 2013r., k. 31-32

- pismo z dnia 03.01.2014r. wraz informacją o ostatecznych kwotach wydatków na zadania własne na 2014r., k. 33-34
- protokół kontroli, k. 35-43
- wydruk z ewidencji księgowej wydatków – zestawienie obrotów i sald konta wydatków za lata 2012-2014, k. 75-79
- zeznania świadka A. K., k. 170-174 i 176
- zeznania świadka W. P., k. 170-174 i 176
- zeznania świadka R. B., k. 170-174 i 176
- zeznania świadka B. D., k.364-366
- zeznania świadka W. K., k.364-366
- przesłuchanie powoda, k. 392-393
- przesłuchanie za pozwaną dyrektora pozwanej B. K., k. 392-393

W lutym 2015 roku, Rada Powiatu (...), uchwałą podjętą na podstawie art. 114 ust.2 ustawy o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej, na wniosek powoda, ustaliła na rok budżetowy 2015 zwiększenie ustawowych ryczałtów na utrzymanie dziecka do wysokości na jedno dziecko – 1.000 zł miesięcznie oraz do wysokości 1.110zł miesięcznie w przypadku dziecka legitymującego się orzeczeniem o niepełnosprawności.

Dowód: - projekt uchwały wraz z uzasadnieniem, k. 134-135

- zeznania świadka R. B., k. 170-174 i 176
- zeznania świadka B. D., k.364-366

Uchwałą Rady Powiatu (...) z dnia 9 grudnia 2014r. na stanowisko Starosty (...) wybrano W. K., zaś na stanowisko Wicestarosty Powiatu (...) A. N..

Dowód: - uchwały Rady Powiatu (...) z dnia 09.12.2014r., k. 71-72

- zeznania świadka R. B., k. 170-174 i 176
- zeznania świadka W. K., k.364-366

W dniach od 1 do 16 grudnia 2014r. w Rodzinnym Domu Dziecka w S., zgodnie z zatwierdzonym przez poprzedniego starostę na 2014 rok planem kontroli, przeprowadzona została kontrola w zakresie spraw organizacyjnych i finansowych dotyczący 2013 roku, tj. w zakresie przygotowania i realizacji planu finansowego jednostki, sprawozdawczości finansowej oraz budżetowej, stanu majątkowego jednostki, zobowiązań, należności i środków pieniężnych.

W trakcie kontroli ustalono, że w roku 2013 (...) Centrum Pomocy (...) w O. przekazało na rzecz Rodzinnego Domu Dziecka w S. kwoty świadczeń na utrzymanie dziecka w wysokości 900zł miesięcznie na każde dziecko jak również, że powyższe środki wypłacane były zgodnie z zatwierdzonym planem finansowym jednak bez stosowanej uchwały Rady Powiatu (...) podjętej w trybie art. 114 ust 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej. Ustalono, że do dnia kontroli brak było właściwej uchwały rady powiatu

co oznacza, że brak było podstawy prawnej do podwyższenia kwoty wypłacanych środków finansowych i dalej, że zaistniałe nieprawidłowości dotyczą łącznie okresu lat 2012 – 2014.

Wobec braku stosownej uchwały Rady Powiatu (...) kwota świadczeń na utrzymanie dziecka powinna wynosić 660 zł miesięcznie na dziecko.

Jednocześnie ustalono, że bieżące wydatki domu ponoszone m.in. na opłat za energię elektryczną, gaz, abonament telewizyjny i radiowy, zakup opału były w badanym okresie refundowane na podstawie rzeczywiście poniesionych kosztów podzielonych przez liczbę osób zamieszkujących w domu jednorodzinny prowadzących dom /tj. 12 osób/ i pomnożonych przez liczbę dzieci umieszczonych w placówce oraz dyrektora placówki /9 osób/. Stwierdzono również, iż pozostałe wydatki tj. zakup paliwa do samochodu, materiałów i usług remontowych refundowane były w całości na podstawie rzeczywistych kosztów udokumentowanych fakturami i rachunkami podpisanymi przez dyrektora domu i dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O. oraz zaakceptowanymi przez głównego księgowego (...) Centrum Pomocy (...) w O.. Z uwagi na powyższe ustalono, że w badanym okresie stosowano, w niektórych obszarach, zasady finansowania niezgodne z wymogami art. 116, 117 i 118 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej w tym nieprawidłowo określono kwoty dot. w/w wydatków w ramach miesięcznych i rocznych stawek na bieżące funkcjonowanie placówki.

W szczególności wydatki związane z kosztami remontów były refundowane w nieprawidłowej wysokości ze środków publicznych, tj. w pełnej wysokości poniesionych kosztów podczas, gdy winny być refundowane w wysokości poniesionych kosztów podzielonych przez liczbę osób zamieszkujących w domu i pomnożonej przez liczbę dzieci umieszczonych w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego oraz dyrektora placówki. Z kolei wydatki dotyczące rozchodu paliwa do samochodu służącego do przewozu dzieci nie były refundowane ze zryczałtowanej kwoty na utrzymanie dziecka, a w ramach pozostałych wydatków bieżących dotyczących zakupu materiałów i wyposażenia.

Ustalenia zawarte w protokole zostały omówione na spotkaniu pokontrolnym, w którym uczestniczył m.in. powód.

Dowód: - protokół kontroli, k. 35-43

- wydruk z ksiąg rachunkowych dotyczący wydatków w 2013 roku, k.

- kserokopie faktur: nr (...) z dnia 18.03.2013r., nr (...), nr 741/CH/13 z dnia 15.02.2013r., nr 759/CH/13 z dnia 16.02.2013r., nr 153/P/13 z dnia 01.03.2013r., nr (...) z dnia 06.06.2013r., nr (...) z dnia 06.06.2013r., nr (...) z dnia 07.06.2013r., nr (...) z dnia 18.10.2013r, nr (...) z dnia 18.10.2013r., nr (...) z dnia 30.12.2013r., faktura VAT dz. 19/10/297, k. 94-104

- zeznania świadka R. B., k. 170-174 i 176

- zeznania świadka W. K., k.364-366

- przesłuchanie powoda, k. 392-393

- przesłuchanie za pozwaną dyrektora pozwanej B. K., k. 392-393

Z uwagi na wyniki przeprowadzonej kontroli Zarząd Powiatu (...) uznał, iż nie widzi dalszej możliwości współpracy z powodem a jednocześnie podjął decyzję o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę, rozważając również tzw. dyscyplinarne zwolnienie powoda z pracy. Ostatecznie jednak uwzględniając ewentualne trudności w znalezieniu nowego zatrudnienia jakie dla powoda mogło spowodować rozwiązanie umowy w tym trybie podjął decyzję o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę za wypowiedzeniem.

W tych okolicznościach uchwałą nr 40/2015 z dnia 26 lutego 2015r. Zarząd Powiatu (...) podjął uchwałę w sprawie rozwiązania umowy o pracę z powodem z zachowaniem okresu wypowiedzenia, powierzając wykonanie uchwały staroście.

Dowód: - uchwała Zarządu Powiatu (...) z dnia 26.02.2015r., k. 9 oraz w aktach osobowych powoda

- zeznania świadka W. K., k.364-366

Pismem z dnia 26 lutego 2015r., doręczonym powodowi w dniu 27 lutego 2015r., strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 maja 2015r., wskazując jako przyczynę:

1. narażenie finansów publicznych Powiatu (...) na wydatki niezgodne z przepisami prawa poprzez:

- brak nadzoru nad działalnością podległego zespołu (...) tj. doprowadzenie do wypłaty na rzecz Rodzinnego Domu Dziecka w S. zawyżonych kwot pojedynczego świadczenia na utrzymanie dzieci w latach 2012-2014 na łączną kwotę 69.120 złotych, bez wymaganej uchwały Rady Powiatu (...) zgodnie z wymogami art. 114 i art. 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej, co zostało potwierdzone protokołem z kontroli przeprowadzonej w Rodzinnym Domu Dziecka w S. w dniach od 1.12.2014 r. do 16. 12.2014r.,
- nieprawidłowe określenie kwot dotyczących wydatków (...) w ramach miesięcznych oraz rocznych stawek na bieżące funkcjonowanie placówki, co zostało potwierdzone protokołem z kontroli przeprowadzonej w Rodzinnym Domu Dziecka w S., w dniach od 1.12.2014 r. do 16.12.2014r., a nadto

2. oraz utratę zaufania do dalszego pełnienia funkcji dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O. w wyniku stwierdzonych wyżej nieprawidłowości.

W treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę strona pozwana pouczyła powoda o prawie i sposobie wniesienia odwołania do sądu pracy.

Oświadczenie podpisane zostało przez starostę W. K. i wręczone przez niego powodowi.

Dowód: - wypowiedzenie umowy, k. 10 oraz w aktach osobowych powoda

- zeznania świadka A. K., k. 170-174 i 176

- zeznania świadka W. K., k.364-366

- przesłuchanie powoda, k. 392-393

- przesłuchanie za pozwaną dyrektora pozwanej B. K., k. 392-393

Pismem z dnia 12 lutego 2015r. Starosta (...), działając na podstawie art. 93 ust. 1 pkt 5 oraz art. 94 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zawiadomił Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych o stwierdzonych w wyniku kontroli przeprowadzanej w dniach od 1 do 16 grudnia 2014r. w Rodzinnym Domu Dziecka w S. nieprawidłowościach polegających na dokonywaniu wydatków tj. w wypłacie zryczałtowanej kwoty na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego z naruszeniem przepisów zawartych w art. 114 i 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

Jednocześnie w treści pisma oznaczono, że w 2013 roku (...) Centrum Pomocy (...) w O. przekazało na poczet kosztów utrzymania jednego dziecka środki w wysokości zryczałtowanej w kwocie 86.400zł /tj. 900zł x 8 dzieci x 12 miesięcy/, zgodnie z planem finansowym ale bez wymaganej zgody w postaci uchwały Rady Powiatu (...) co doprowadziło do zawyżenia kwoty wypłaty o 23.040zł. Zaznaczono, że do dnia kontroli brak było właściwej uchwały Rady Powiatu (...) co oznacza brak podstaw do podwyższenia kwoty wypłaconych środków finansowych oraz uznanie, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły okresu od stycznia 2012 roku do grudnia 2014 roku.

Nadto wskazano, że osobą odpowiedzialną za zaistniałe naruszenia jest powód jako dyrektor (...) Centrum Pomocy (...) w O..

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2015r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych odmówił wszczęcia postępowania wyjaśniającego w sprawie.

Od wydanego postanowienia Starosta (...), pismem z dnia 3 lipca 2015r., wniósł zażalenie do Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych.

Postanowieniem z dnia 19 maja 2016r. Główny Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych, po rozpatrzeniu zażalenia z dnia 3 lipca 2015r. złożonego przez Starostę (...) na postanowienie z dnia 17 czerwca 2015r. Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, zmienił zaskarżone postanowienie i odmówił wszczęcia postępowania wyjaśniającego ze względu na przedawnienie karalności naruszeń dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 11 ustawy, w zakresie dokonania – w okresie od stycznia 2012 roku do maja 2013 roku – wydatków w (...) Centrum Pomocy (...) w O. bez uchwały Rady Powiatu (...) i uchylił zaskarżone postanowienie oraz polecił wszcząć wobec dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O. postępowanie wyjaśniające w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegających na dokonaniu w (...) Centrum Pomocy (...) w O. wydatków z naruszeniem przepisów ustawy o wspieraniu rodziny, tj. bez podjęcia przez Radę Powiatu (...)

w 2013 roku i 2014 roku uchwały podwyższającej ryczałt na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego, tj. łącznie w kwocie wyższej o 13.440 zł

(w 2013 roku) i 23.040 zł (w 2014 roku). W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazał, iż nie jest prawidłowe stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, że upoważnienie wynikające z uchwał budżetowych Rady Powiatu (...)

w poszczególnych latach i wydatkowanie kwot nieprzekraczalnych limitów wydatków przewidzianych tymi uchwałami w latach 2012 – 2014 na cele pomocy społecznej świadczyć ma o braku znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Dowód: - pismo starosty z dnia 12.02.2015r., k. 161-162

- postanowienie z dnia 17.06.2015r., k. 163-164

- pismo z dnia 03.07.2015r. – zażalenie, k. 165

- postanowienie z dnia 19 maja 2016r., k. 381-384

- zeznania świadka R. B., k. 170-174 i 176

- zeznania świadka W. K., k.364-366

- przesłuchanie powoda, k. 392-393

- przesłuchanie za pozwaną dyrektora pozwanej B. K., k. 392-393

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, za okres trzech miesięcy, wynosi 7.220 zł brutto, tj. 5.097,42zł netto.

Dowód: - zaświadczenie, k. 70

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W toku postępowania po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 21.660 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

Z przeprowadzonych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych – w tym zwłaszcza dokumentacji akt osobowych powoda wynika, iż powód był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O., na które to stanowisko powołany został z dniem 9 kwietnia 1999r.

Z brzmienia regulacji art. 47a ust. 2 ustawy z dnia 29 listopada 1990r. o pomocy społecznej (t. jedn. Dz. U. z 1998r., Nr 64, poz. 414 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym na dzień zatrudnienia powoda, tj. na dzień 9 kwietnia 1999r., wynikało, iż kierownik powiatowego centrum pomocy rodzinie powoływany i odwoływany jest przez starostę. Powołany przepis - mimo zawartego w nim wyrażenia „powoływany i odwoływany jest” - nie stanowił jednak podstawy nawiązania stosunku pracy z powołania (art. 68 § 1 k.p.). Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 marca 2009r. w sprawie III PK 59/08, w uzasadnieniu którego podał, że „Wymienione w skardze przepisy zostały powołane w celu wykazania, że odrębnymi przepisami, o których mowa w art. 68 § 1 k.p., są przepisy kompetencyjne - czyli przyznające prawo powołania - zaś ustawa o pracownikach samorządowych nie wyłącza możliwości zatrudniania kierownika (dyrektora) (...) Centrum Pomocy (...) na podstawie powołania. Jest to pogląd niesłuszny. Sam przepis kompetencyjny nie wystarcza do wywołania skutku z art. 68 § 1 k.p., a nadto sprzeciwia się temu nieobowiązująca już ustawa o pracownikach samorządowych, mająca zastosowanie do powoda. Przewidywała ona w art. 2 cztery podstawy zatrudniania pracowników: wybór (pkt 1), mianowanie (pkt 2), powołanie (pkt 3) i umowę o pracę (pkt 4). Zakres ich stosowania był uregulowany w ten sposób, że w odniesieniu do trzech pierwszych podstaw wymieniono wyczerpująco stanowiska, do których miały one zastosowanie, a umowę o pracę stosowało się wobec pozostałych pracowników. Stanowisko zajmowane przez powoda nie jest wymienione w pkt 3 (ani żadnym wcześniejszym), nadto żaden przepis szczególny nie przewiduje w tym przypadku zatrudniania na podstawie powołania, a zatem stosuje się do niego umowę o pracę. Nawet za zgodą powoda wyłączona jest zatem możliwość zatrudnienia go na podstawie powołania (art. 18 k.p.).”

Tym samym przyjąć należało, iż zatrudnienie powoda oparte było na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, skoro w treści powołania nie określono czasu jego trwania.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż rozwiązanie umowy o pracę za uprzednim wypowiedzeniem jest zwykłym ustawowym sposobem rozwiązaniem umowy o pracę i jako takie przysługuje obu stronom bezterminowej umowy o pracę, co wynika wprost z treści regulacji art. 32 k.p., zgodnie z którym każda ze stron stosunku pracy może rozwiązać za wypowiedzeniem umowę o pracę zawartą na okres próbny bądź na czas nieokreślony.

Podstawę żądania powoda stanowił przepis art. 45 k.p., zgodnie z którym w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Z brzmienia powołanego przepisu wynika zatem, iż wypowiedzenie, dla swej skuteczności, musi być prawidłowe zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym - wskazana przyczyna wypowiedzenia musi być uzasadniona i rzeczywista.

Podkreślenia nadto wymaga, iż prawo wypowiedzania umów o pracę zawieranych na czas nieokreślony ograniczone jest klauzulą generalną, w myśl której każde wypowiedzenia tego rodzaju umowy musi zawierać uzasadnienie merytoryczne. Zgodnie bowiem z przepisem art. 30 § 4 k.p. oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy zawartej na czas nieokreślony powinno zawierać przyczynę dokonania tego rodzaju czynności prawnej. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż wskazana przyczyna wypowiedzenia musi być konkretna

i rzeczywista. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r. naruszenie art. 30 § 4 k.p. ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna,

a przez to niezrozumiała dla pracownika. Warunku podania pracownikowi przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę nie może zastąpić ocena pracodawcy, iż przyczyna ta była znana pracownikowi. Podanie pracownikowi przyczyny wypowiedzenia, zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997 r. (sygn. akt I PKN 315/97), ma umożliwić mu, dokonanie racjonalnej oceny, czy ta przyczyna w rzeczywistości istnieje i czy w związku z tym zaskarżenie czynności prawnej pracodawcy może doprowadzić do uzyskania przez pracownika odpowiednich korzyści (odszkodowania lub przywrócenia do pracy). Niedopuszczalne są więc również przyczyny enigmatyczne bez konkretnego wskazania, które zachowania lub zaniechania pracownika stanowią przyczynę wypowiedzenia mu pracy. Ponadto ocena wskazanej przyczyny pod kątem jej należytego skonkretyzowania jest dokonywana z perspektywy jego adresata, tj. pracownika. To pracownik ma wiedzieć

i rozumieć, z jakiego powodu pracodawca dokonał wypowiedzenia umowy o pracę.

Wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony może zatem nastąpić tylko z uzasadnionych powodów, które stanowią przesłankę materialnoprawną dopuszczalności wypowiedzenia, ograniczającą pod względem prawnym, a nie tylko faktycznym swobodę rozwiązywania umów o pracę z inicjatywy pracodawcy. Warto wskazać, iż w związku z tym, że Kodeks pracy nie zawiera katalogu przyczyn uzasadniających wypowiedzanie umów, jak również nie określa, w jakich wypadkach wypowiedzenie jest nieuzasadnione, przesłanki zasadności wypowiedzenia opierają się na ocenach pozaustawowych. Ocena zasadności wypowiedzenia, przysługująca organowi stosującemu prawo, zależy zatem od okoliczności każdego indywidualnego przypadku.

W doktrynie i orzecznictwie w obrębie przyczyn będących podstawą wypowiedzenia umowy o pracę wyróżnia się nie tylko nieprawidłowe wykonywanie obowiązków przez pracownika ale także utratę zaufania do pracownika. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2004r., I PK 487/03, Pr. P. (...)). Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku

z dnia 3 sierpnia 1983r. (I PRN 25/83, OSNCP 1983, Nr 9, poz. 145) nawet jednorazowe uchybienie w wykonywaniu obowiązków przez pracownika, któremu powierzono mienie

o znacznej wartości może podważyć – na tle konkretnych okoliczności – zaufanie pracodawcy a w konsekwencji uzasadnić wypowiedzenie mu umowy o pracę. Utrata zaufania uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę jeżeli pracownikowi można postawić zarzut nadużycia zaufania, nawet jeżeli zachowania pracownika nie można uznać za naruszenie obowiązków pracowniczych. Jednak nadużycie zaufania musi wiązać się z takim zachowaniem pracownika, które może być obiektywnie oceniane jako naganne, także wtedy, gdy jest niezawinione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2004r.,

I PK 697/03, OSNP 2005, Nr 11, poz. 159). W uzasadnieniu powołanego wyroku z dnia

14 października 2004r. Sąd Najwyższy podkreślił, iż „nie każdy przypadek subiektywnej utraty przez pracodawcę zaufania do pracownika może być potraktowany jako uzasadniający wypowiedzenie mu umowy o pracę. Utrata zaufania, jako podstawa rozwiązania umowy

o pracę, musi mieć oparcie w przesłankach natury obiektywnej i racjonalnej; nie może wynikać z samowoli pracodawcy lub z jego subiektywnych uprzedzeń. Powodem utraty do pracownika zaufania, koniecznego z uwagi na rodzaj wykonywanej przez niego pracy, która sprawia, że pracodawca nie może go nadal u siebie zatrudniać, może być zawinione naruszenie obowiązków pracowniczych istotnych z uwagi na określone właściwości umówionej pracy. Uzasadniony brak zaufania do pracownika może jednakże istnieć także wtedy, gdy wprawdzie winy pracownikowi przypisać nie można - bądź też nie da się jej udowodnić - jednakże w sensie obiektywnym jego zachowanie nosi

cechy naruszenia obowiązków pracowniczych, a nawet i w takich sytuacjach, w których do naruszenia powinności pracowniczych w ogóle nie dochodzi.”

Uwzględniając powyższe rozważania podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż złożone powodowi wypowiedzenie było prawidłowe pod względem formalnym. Złożone zostało na piśmie (art. 30 § 3 k.p.), zawierało wskazanie przyczyny wypowiedzenia (art. 30 § 4 k.p.) oraz zawierało pouczenie o przysługującym prawie odwołania do sądu pracy (art. 30 § 5 k.p.) Oświadczenie to zostało przy tym skutecznie złożone powodowi.

W ocenie Sądu dokonane wypowiedzenie było przy tym uzasadnione, zaś wskazane przyczyny miały charakter rzeczywistych i były wskazane precyzyjnie.

Jak wynika z treści wypowiedzenia strona pozwana rozwiązała umowę o pracę z powodem wskazując jako przyczynę narażenie finansów publicznych Powiatu (...) na wydatki niezgodne z przepisami prawa poprzez brak nadzoru nad działalnością podległego zespołu (...) tj. doprowadzenie do wypłaty na rzecz Rodzinnego Domu Dziecka w S. zawyżonych kwot pojedynczego świadczenia na utrzymanie dzieci w latach 2012-2014 na łączną kwotę 69.120 złotych, bez wymaganej uchwały Rady Powiatu (...) zgodnie z wymogami art. 114 i art. 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej oraz poprzez nieprawidłowe określenie kwot dotyczących wydatków Rodzinnego Domu Dziecka w ramach miesięcznych oraz rocznych stawek na bieżące funkcjonowanie placówki, co zostało potwierdzone protokołem z kontroli przeprowadzonej w (...) w S., w dniach od 1.12.2014 r. do 16.12.2014r. a nadto utratę zaufania do dalszego pełnienia funkcji dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O. w wyniku stwierdzonych wyżej nieprawidłowości.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy podkreślenia wymaga, iż dla uznania prawidłowości dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę w zakresie przyczyny wypowiedzenia wystarczające było potwierdzenie wystąpienia chociażby jednej z przyczyn powołanych w treści oświadczenia pracodawcy.

Okolicznością taką było zaś niewątpliwie narażenie finansów publicznych Powiatu (...) na wydatki niezgodne z przepisami prawa poprzez brak nadzoru nad działalnością podległego zespołu (...) tj. doprowadzenie do wypłaty na rzecz Rodzinnego Domu Dziecka w S. zawyżonych kwot pojedynczego świadczenia na utrzymanie dzieci w latach 2012-2014 na łączną kwotę 69.120 złotych, bez wymaganej uchwały Rady Powiatu (...) zgodnie z wymogami art. 114 i art. 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej oraz poprzez nieprawidłowe określenie kwot dotyczących wydatków Rodzinnego Domu Dziecka w ramach miesięcznych oraz rocznych stawek na bieżące funkcjonowanie placówki, co zostało potwierdzone protokołem z kontroli przeprowadzonej w (...) w S., w dniach od 1.12.2014 r. do 16.12.2014r.

W tym zakresie podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż powód jako dyrektor (...) Centrum Pomocy (...) w O. zobowiązany był, zgodnie z regulaminem organizacyjnym strony pozwanej, do sprawowania bezpośredniego nadzoru nad zespołem finansowo-księgowym, do którego zadań należało w szczególności dokonywanie wypłat świadczeń realizowanych przez (...) Centrum Pomocy (...) i obsługa (...) Domu Dziecka w S., który utworzony został - zgodnie z uchwałą Rady Powiatu (...) z dnia 24 lutego 2003r. - jako jednostka organizacyjna powiatu (...), działająca w formie jednostki budżetowej, która swoje wydatki pokrywa bezpośrednio z budżetu powiatu, a pobrane dochody odprowadza na rachunek dochodów budżetu powiatu.

Tymczasem jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe w okresie lat 2012 – 2014 w sposób nieprawidłowy wypłacane były kwoty na utrzymanie dziecka w Rodzinnym Domu Dziecka w S.. W w/w okresie (...) Centrum Pomocy (...) w O. przekazywało bowiem na rzecz (...) w S. kwoty świadczeń na utrzymanie dziecka w wysokości 900zł miesięcznie na każde dziecko co wprawdzie następowało zgodnie z zatwierdzonym planem finansowym jednak bez stosowanej uchwały Rady Powiatu (...) podjętej w trybie art. 114 ust 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej. Wprawdzie

w uzasadnieniu do uchwały budżetowej na rok 2013 oznaczono, że dla Rodzinnego Domu Dziecka w S. przeznaczono kwotę 217.611zł i dalej, że w 2013 roku w domu będzie przebywało 8 wychowanków, jak również, iż wydatki na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka wynoszą do 900zł zaś w uzasadnieniu do uchwały budżetowej na rok 2014 oznaczono, że dla Rodzinnego Domu Dziecka w S. przeznaczono kwotę 217.611zł, przy czym na utrzymanie wychowanków planuje się kwotę 86.400zł i dalej, że

w 2014 roku w domu będzie przebywało 8 wychowanków, jak również, iż wydatki na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka wynoszą 900zł niemniej jednak okoliczność powyższa pozostaje, w ocenie Sąd, bez znaczenia dla oceny zakresu stwierdzonych naruszeń.

Zważyć bowiem wypadnie, iż zgodnie z przepisem art. 211 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych budżet jednostki samorządu terytorialnego jest rocznym planem dochodów i wydatków oraz przychodów i rozchodów tej jednostki, który uchwalany jest na rok budżetowy (uchwała budżetowa) i jest podstawą gospodarki finansowej jednostki samorządu terytorialnego w danym roku budżetowym.

Uchwały budżetowe powiatu stanowią zatem pewien plan wyznaczający cele i wysokość wydatków jednak nie stanowią wyłącznej i wystarczającej podstawy do określenia upoważnienia do dokonywania wydatków środków publicznych. Dokumenty te stanowią jedynie tzw. finansową podstawę upoważnienia, która służy podziałowi środków publicznych na poszczególne wydatki, w danym roku budżetowym. Nie stanowią one natomiast prawnej tj. merytorycznej podstawy statuującej upoważnienie do dokonywania wydatku ze środków publicznych, którą to podstawę stanowią poszczególne przepisy prawa materialnego. Merytoryczna podstawa upoważnienia do dokonywania oznaczonego wydatku określa bowiem na rzecz kogo i w jakiej wysokości oraz w jakim terminie może zostać dokonany konkretny wydatek, natomiast finansowa podstawa tego upoważnienia ustala limit ogólnej kwoty wydatków w okresie danego roku budżetowego.

Uwzględniając powyższe okoliczności nie może budzić wątpliwości, że uchwały budżetowe podejmowane przez Radę Powiatu (...) na kolejne lata 2012- 2014 stanowiły jedynie tzw. finansową podstawę poszczególnych wydatków, w tym na utrzymanie dziecka w Rodzinnym (...) nr (...) w S. zakreślając limit wydatków.

Stanowisko to znajduje przy tym potwierdzenie zarówno w treści powołanego już art. 211 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych ale także w treści art. 51 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy, zgodnie z którym zamieszczenie w budżecie jednostek samorządu terytorialnego dochodów z określonych źródeł lub wydatków na określone cele nie stanowi podstawy roszczeń ani zobowiązań jednostek samorządu terytorialnego wobec osób trzecich, ani roszczeń tych osób wobec jednostek samorządu terytorialnego.

Z kolei merytoryczną podstawę wypłaty środków na utrzymanie dziecka w Rodzinnym Domu Dziecka w S. stanowiły przepisy ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej w tym zwłaszcza art. 115 ust. 1 i 2 ustawy zgodnie z którym środki finansowe na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego przysługują w zryczałtowanej kwocie nie niższej niż 660 zł miesięcznie, zaś środki finansowe na utrzymanie dziecka legitymującego się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego przysługują w zryczałtowanej kwocie nie niższej niż 860 zł miesięcznie.

Wprawdzie zgodnie z treścią art. 114 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej rada powiatu, w drodze uchwały, może zwiększyć wysokość środków finansowych na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego oraz wysokość środków finansowych na bieżące funkcjonowanie placówki opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego niemniej jednak jak wynika z treści powołanego przepisu wymaga to odrębnej uchwały rady powiatu podjętej na podstawie w/w przepisu.

W niniejszej sprawie, jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, w latach 2012, 2013 i 2014 (...) Centrum Pomocy (...) w O. wypłacało na rzecz Rodzinnego (...) nr (...) w S. ryczałt w wysokości 900 zł miesięcznie – na dziecko bez wymaganej uchwały Rady Powiatu (...) a zatem

w wysokości wyższej niż wynikającej z ustawy. Co istotniejsze jak wynika z zeznań świadka R. B. i słuchanej za pozwaną B. K. powód miał wiedzę o braku w/w uchwały i konieczności podjęcia takiej uchwały co wynika wprost z zeznań B. K., która podała, iż informowała powoda o konieczności uzyskania odpowiedniej uchwały.

Tym samym nie budzi wątpliwości, iż powód naraził finanse publiczne Powiatu (...) na wydatki niezgodne z przepisami prawa poprzez brak nadzoru nad działalnością podległego zespołu finansowo-księgowego strony pozwanej tj. doprowadzenie do wypłaty na rzecz Rodzinnego Domu Dziecka w S. zawyżonych kwot pojedynczego świadczenia na utrzymanie dzieci w latach 2012-2014 na łączną kwotę 69.120 złotych, bez wymaganej uchwały Rady Powiatu (...) zgodnie z wymogami art. 114

i art. 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i pieczy zastępczej. Okoliczność powyższa znajduje zresztą także potwierdzenie w treści postanowienia z dnia

19 maja 2016r. Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, który po rozpatrzeniu zażalenia z dnia 3 lipca 2015r. złożonego przez Starostę (...) na postanowienie z dnia 17 czerwca 2015r. Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, zmienił zaskarżone postanowienie i odmówił wszczęcia postępowania wyjaśniającego ze względu na przedawnienie karalności naruszeń dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 11 ustawy, w zakresie dokonania – w okresie od stycznia 2012 roku do maja 2013 roku – wydatków w (...) Centrum Pomocy (...) w O. bez uchwały Rady Powiatu (...) i uchylił zaskarżone postanowienie oraz polecił wszcząć wobec dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w O. postępowanie wyjaśniające w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegających na dokonaniu w (...) Centrum Pomocy (...) w O. wydatków z naruszeniem przepisów ustawy o wspieraniu rodziny, tj. bez podjęcia przez Radę Powiatu (...)

w 2013 roku i 2014 roku uchwały podwyższającej ryczałt na utrzymanie dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego, tj. łącznie w kwocie wyższej o 13.440 zł (w 2013 roku) i 23.040 zł (w 2014 roku).

Powyższa okoliczność sama w sobie mogła stanowić uzasadnioną przyczynę rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak także, iż powód naraził finanse publiczne Powiatu (...) na wydatki niezgodne

z przepisami prawa poprzez nieprawidłowe określenie kwot dotyczących wydatków Rodzinnego Domu Dziecka w ramach miesięcznych oraz rocznych stawek na bieżące funkcjonowanie placówki, co wynika nie tylko z treści protokołu kontroli przeprowadzonej

w dniach od 01.12.2014r. do 16.12.2014r. w Rodzinnym Domu Dziecka w S. ale i z złożonych do akt sprawy kserokopii faktur oraz wydruku z ksiąg rachunkowych dotyczący wydatków w 2013 roku.

Z treści w/w dokumentów w sposób jednoznaczny bowiem wynika, iż wydatki związane z kosztami remontów były refundowane w nieprawidłowej wysokości, gdyż były wypłacone w wysokości 100% poniesionych wydatków podczas, gdy zgodnie z treścią art. 117 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej środki finansowe na utrzymanie domu jednorodzinnego, w którym mieści się placówka opiekuńczo-wychowawcza typu rodzinnego, przysługują w miesięcznej stawce odpowiadającej wysokości kwoty kosztów ponoszonych na czynsz, opłaty za energię cieplną

i elektryczną, wodę, gaz, odbiór nieczystości stałych i płynnych, abonament telewizyjny

i radiowy, ryczałt na zakup opału, wydatki związane z kosztami eksploatacji i remontów,

z uwzględnieniem podatku od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie gruntów, podzielonej przez liczbę osób zamieszkujących w domu jednorodzinnym i pomnożonej przez liczbę dzieci umieszczonych w placówce opiekuńczo-wychowawczej typu rodzinnego oraz dyrektora placówki.

Podobnie, jak wynika z w/w dokumentów, nieprawidłowości dotyczyły zwrotu wydatków za paliwo do samochodu służącego do przewozu dzieci, które nie były refundowane ze zryczałtowanej kwoty na utrzymanie dziecka ale w ramach pozostałych wydatków bieżących co pozostawało w sprzeczności z treścią regulacji art. 115 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, zgodnie

z którym wydatki związane rozliczaniem paliwa ujęte są w zryczałtowanej kwocie kosztu utrzymania dziecka. Zgodnie bowiem w treści powołanego artykułu zryczałtowana kwota, o której mowa w ust. 1 i 2, obejmuje wydatki na koszty przejazdu do i z miejsca uzasadnionego pobytu poza placówką opiekuńczo-wychowawczą typu rodzinnego.

Tym samym również, niewątpliwie, doszło do nieprawidłowego określenia kwot dotyczących wydatków Rodzinnego Domu Dziecka w ramach miesięcznych oraz rocznych stawek na bieżące funkcjonowanie placówki, co również mogło uzasadniać wypowiedzenie powodowi umowy o pracę.

W ocenie Sądu nie budzi przy tym wątpliwości, iż narażenie finansów publicznych Powiatu (...) na wydatki niezgodne z przepisami prawa poprzez działania wyszczególnione w treści oświadczenia o wypowiedzeniu mogły, obiektywnie oceniając, skutkować utratą zaufania do powoda tym bardziej, gdy uwzględni się niekwestionowane prawo pracodawcy do doboru pracowników w sposób dający mu gwarancje jak najlepszego wykonywania zadań, w tym zwłaszcza w sposób wykluczający możliwość postawienia organom jednostki samorządu terytorialnego zarzutów naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Tym samym również brak było podstaw do uznania, aby rzeczywistą przyczyną wypowiedzenia powodowi umowy o pracę miały być jakiegokolwiek przesłanki natury politycznej.

Z uwagi na powyższe okoliczności brak było podstaw do uwzględnienia powództwa.

Na marginesie rozważań podkreślania wymaga, iż powództwo zasługiwało także na oddalenie z uwagi na uchybienie przez powoda terminowi do wniesienia odwołania od dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 264 § 1 k.p. odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę. Wskazany termin ma charakter materialno – prawny, jego upływ co do zasady powoduje wygaśnięcie możliwości ubiegania się o ochronę prawną. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż w oznaczonym terminie pracownik powinien wnieść pozew przeciwko pracodawcy nie zaś przeciwko podmiotowi podpisanemu na oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009r., I PK 109/09)

Surowe obostrzenia w zakresie długości terminów i skutków ich przekroczenia doznają pewnego ograniczenia wobec ustanowionej w art. 265 k.p. instytucji przywracania terminu. Jeżeli bowiem pracownik nie dokonał w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 2¹ i w art. 264, bez swojej winy, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócić uchybiony termin. Podkreśla się przy tym, iż jeśli złożenie pozwu o przywrócenie do pracy nastąpiło po upływie terminu przewidzianego w art. 264 § 1 k.p., uwzględnienie powództwa pracownika bez wydania odrębnego postanowienia o przywróceniu terminu do dokonania tej czynności (art. 265 § 1 k.p.) oznacza jego przywrócenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1997 r., I PKN 1/96). Z kolei nieuwzględnienie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od dokonanego rozwiązania umowy o pracę zobowiązuje Sąd do oddalenia powództwa. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2012r., II PK 86/12, LEX nr 1226832). Do instytucji przewidzianej w art. 265 k.p. nie mają więc zastosowania przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące uchybienia i przywracania terminu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2003, I PK 117/03). Oznacza to, iż nie jest konieczne wydanie w sprawie osobnego postanowienia, dla zapewnienia możliwości kontroli zasadności i poprawności rozstrzygnięcia Sądu w zakresie ewentualnej odmowy przywrócenia terminu; wystarczające jest omówienie tej decyzji w uzasadnieniu wyroku.

W niniejszej sprawie doręczenie powodowi oświadczenia pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę nastąpiło w dniu 27 lutego 2015r., tymczasem odwołanie od dokonanego wypowiedzenia powód złożył wprawdzie 4 marca 2015r. jednak pozew nie został w tym terminie skierowany przeciwko pracodawcy a przeciwko Zarządowi Powiatu (...). Dopiero w piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2015r. (data stempla

pocztowego), a opatrzonym datą 29 marca 2015r., sprecyzowanym następnie w piśmie procesowym z dnia 11 czerwca 2015r. powód wskazał, że jego pracodawcą było (...) Centrum Pomocy (...) w O. i wniósł o wezwanie do udziału w sprawie

w charakterze pozwanego – (...) Centrum Pomocy (...) w O..

Tym samym uznać należało, iż w chwili skierowania pozwu przeciwko pracodawcy (1 i 11 czerwca 2015r.) tj. (...) Centrum Pomocy (...) w O. upłynął już termin do wniesienia odwołania od dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę zakreślony przepisem art. 264 § 1 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009r., I PK 109/09)

W niniejszej sprawie nie budziło przy tym wątpliwości, iż prawidłowe oznaczenie pracodawcy już na etapie wniesienia pozwu nie powinno było i nie mogło powodować żadnych trudności dla powoda.

Powyższe zaś również winno przemawiać za oddaleniem powództwa.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na złożonych do akt sprawy dokumentach w tym zwłaszcza na dokumentacji akt osobowych powoda a nadto na regulaminie organizacyjnym strony pozwanej, uchwale Rady Powiatu (...) z dnia 24.02.2003r., uchwale budżetowej na rok 2012, uchwale budżetowej na rok 2013, uzasadnieniu do uchwały budżetowej na rok 2013, uchwale budżetowej na rok 2014, uzasadnieniu do uchwały budżetowej na rok 2014, piśmie z dnia 05.01.2012r. wraz informacją o ostatecznych kwotach wydatków na zadania własne na 2012r., piśmie z dnia 07.02.2013r. wraz informacją o ostatecznych kwotach wydatków na zadania własne na 2013r., piśmie z dnia 03.01.2014r. wraz informacją o ostatecznych kwotach wydatków na zadania własne na 2014r., protokole kontroli, wydruku z ewidencji księgowej wydatków – zestawienie obrotów i sald konta wydatków za lata 2012-2014, kserokopiach faktur, uchwale Rady Powiatu (...) z dnia 09.12.2014r., uchwale Zarządu Powiatu (...)

z dnia 26.02.2015r., piśmie z dnia 12 lutego 2015r. Starosty (...), postanowieniu

z dnia 17 czerwca 2015r. Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych

i postanowieniu z dnia 19 maja 2016r. Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych dając im wiarę bowiem nie budziły one uzasadnionych wątpliwości Sądu zaś żadna ze stron postępowania skutecznie nie podważyła ich prawdziwości i wiarygodności. Sąd oparł się również na zeznaniach świadka A. K., R. B., B. D. i W. K. oraz na przesłuchaniu za pozwaną B. K., których to zeznaniom Sąd w całości dał wiarę jako spójnym, logicznym i wzajemnie ze sobą korespondującym a przy tym znajdującym potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach. Zeznaniom świadka W. P. i powoda Sąd dał wiarę jedynie

w zakresie w jakim ich zeznania znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym

w sprawie materiale dowodowym. Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka W. P. i powoda w zakresie w jakim twierdzili oni, że przyczyną rozwiązania

z powodem umowy o pracę były względy polityczne bowiem ich zeznania nie znajdowały potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd uwzględnił przy tym także fakt, iż przeprowadzona w (...) kontrola była kontrolą przeprowadzoną zgodnie z zatwierdzonym na 2014 rok, przez poprzedniego starostę – nie przez starostę W. K. planem kontroli, co wskazuje na brak ukierunkowanego działania zmierzającego do wykrycia ewentualnych nieprawidłowości. Dodatkowo stwierdzone w jej trakcie nieprawidłowości uzasadniające następczo wypowiedzenie powodowi umowy o pracę znalazły potwierdzenie w stanie faktycznym sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W toku niniejszego postępowania powód na rozprawie w dniu 17 września 2015r. sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł, w miejsce dotychczasowego żądania,

o zasądzenie od strony pozwanej początkowo kwoty 30.000zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę. Następnie powód sprecyzował swoje żądanie i wniósł o zasądzenie od strony pozwanej – tytułem odszkodowania – kwoty 21.660zł i ponad tę kwotę cofnął żądanie pozwu, na co strona pozwana wyraziła zgodę. Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew, uznając, że cofnięcie nie jest sprzeczne z prawem lub

zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, a przy tym nie narusza słusznego interesu powoda. (punkt II wyroku)

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w art. 102 k.p.c., który w stanie faktycznym sprawy znajduje pełne uzasadnienie. Inicjując postępowanie sądowe powód dochodził roszczeń z zakresu prawa pracy, które na tle stosunków roszczeniowych posiadają charakter specyficzny (por. orz. SN z dn. 5.12.1967 r. III PRN 78/67 OSNC 1968\11\185, orz. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III APz 135/92). Nie można przy tym uznać, w ocenie Sądu, iż powód, dążąc do wyjaśnienia swoich żywotnych interesów w postępowaniu sądowym, wytoczył powództwo niezasadnie czy też zbyt pochopnie skoro był przekonany o słuszości swojego powództwa, tym bardziej gdy uwzględni się fakt, iż wytaczając powództwo działał bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Pracownik nie tylko bowiem może ale i powinien żądać wyjaśnienia jego żywotnych interesów także w postępowaniu sądowym choćby jego żądanie okazało się nieuzasadnione (por. postan. SN z dn. 27.04.1971 I Pz 17/71, OSNC 1971\12\22 wyrok SN z dn. 14.06.2005 r. V CK 719/04, Lex nr 152455).

Uwzględniając powyższe Sąd, na zasadzie art. 102 k.p.c., nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.